

MOJE PŘEDSEVZETÍ

I. Denně psát do deníku

Chacha, to ti tak spolknem! No co, někde se holt začít musí a El Chubbová začíná nověj život.

II. Dvakrát denně si čistit zuby

Není to tak docela moje chyba, když to nedělám. Dost často nám neteče voda a koupelna je věčně obsazená chrchlajícím, nadávajícím dospělákama nebo kulaťoučkým bratříčkem Bendžím, kterej stojí na záchodovým prkýnku a celej se klepe, protože si myslí, že podlaha ho chce sežrat.

III. Omezit hledání uhrů, černejch teček a bedarů na jednu za dva dny

Doposud jsem prováděla šestkrát denně. Bude to těžký, protože bedar himálajskéjch rozměrů je schopen vyskočit během čtyřiadvaceti hodin, ale musím si nějakej cíl stanovit. Výše naznačený poměry v koupelně by mi mohly pomoct návštěvy této místnosti omezit.

IV. Omezit měření objemu hrudníku na jednou týdně

Doposud dvakrát denně. Možná by bylo jednodušší prostě chodit svlečená do půl těla, dokud mi kluci nepřestanou říkat: „Čau vole, jak se máš?“

V. Měřit délku nosu jednou měsíčně místo jednou týdně

S bedřama, zubama a tak se dá něco dělat, díky podprsence s vycpávkama dokonce i s prsama, ale s čenichem toho moc neuděláte, zbývá vám jen natáčet se k lidem důsledně čelem nebo zbohatnout tolik, abyste měli na plastiku.

VI. Přestat číst trapný časopisy jako je *Holčina, Škleb, Holčičí sny* a jiný

Vsadím se, že je píšou samí starci, tak kolem pětadvaceti, a cynicky si pohrávaj s něžnejma citama usouženejch pubertáků.

VII. Zušlechtovat ducha čtením dobřejch knih. Začít s *Vojnou a mírem*

Pokud vám to nezušlechtí duši, tak si můžete tu knihu položit na hlavu, denně se tak chvilku procházet a zlepšit si aspoň držení těla.

VIII. Psát úkoly průběžně a ne vždycky až v neděli v jedenáct večer

Tohle snad ani nepotřebuje komentář. Nikdy to nezvládám, takže radši bez komentáře. Musím s tím ale něco udělat.

IX. Zlepšit se v pravopisu

Bezpochybovačně!

X. Uklízet si pokoj

Doufám, že se mi ten seznam předsevzetí v pokoji neztratí jako posledně.

XI. Být hodná na Bendžiho

Pokud bude hodnej on na mě, pochopitelně.

XII. Uložit každej halířek na nákup brejlí pro babču Chubbovou (a koupit jí je k Vánocům)

Každej musí začít od sebe, i s dobročinností.

XIII. Přestat být pověřčivá

Grrr! Proč má tenhle bod zrovna tohle číslo? Pomoc – zoufy zoufy, musím se mrknout do Nostradama, odklepat to na dřevo, šestkrát dupnout, žmoulat králičí pačičku, klanět se Měsíci...

XIV. Každý měsíc se zbavit jednoho neurotického návyku

Nejdřív ze všeho přestat klepat na podlahu, kdykoli něco upustím. Když to přesto budu dělat dál, tak předstírat, že mi ta věc pořád padá, aby si o mně ostatní nemysleli, že jsem cvok.

XV. Nekritizovat matčiny obrazy

Zamlčet pro dobro věci pravdu je občas omluvitelný, obzvlášť když milovaná matka nese těžkej kříž v podobě zbožňovaného otce a jeho snů o Rajské zahradě, slávě a penězích.

XVI. Totéž, pokud jde o otcovy romány

Zamlčet pro dobro věci pravdu je občas omluvitelný, obzvlášť když zbožňovanéj otec nese těžkej kříž v podobě milovanéj matky a jejich snů o dokonale fungující rodině.

XVII. Najít si nový kámošky

A ti, co moji maličkost navzdory maximálnímu úsilí z mojí strany rádi nemají, ať si trhnou nohou.

XVIII. Nenosit ten samej pár ponožek víc než jednou

Víc než jeden pár stejnejch ponožek nejsem schopná dát dohromady, takže je musím vždycky večer vyprat a doufat, že uschnou na topení, pokud se mi teda podaří přesvědčit lakomou matku, aby zatopila.

XIX. Sledovat světový dění

Pobouřilo mě, když jsem se dočetla, že dělníci někde v Rusku dostávají výplatu v klobásách. Co když jsou mezi nima vegetariáni?

XX. Každý den se naučit jedno nové obtížný slovo v rámci průběžného sebezdokonalování

Začít hned zítra!

TEĎ JEŠTĚ V KOSTCE NĚCO O MNĚ A TĚCH DRUHÝCH...

MOJE MALIČKOST (autořice VELEDÍLA)

ŠARLACH (to musí být freudovský přeráknutí, protože si pořád hledám po obličejí vyrážky), vlastně SCARLETT JANE CHUBBOVÁ čili LETTY. (Absolutně odmítám AKCEPTOVAT posedlost mojí snobský babičky *Severem proti Jihu*, která mě obtížila tímhle nesmírně trapným křestním jménem. Jestliže to za jejích mladých let bylo jméno fantastický jako Titanik, za mých mladých let je horší než ledovec. Kdybych vypadala jako Kate Winsletová, samý smyslný křivky a velké půvab, tak bych se s tím jménem možná smířila.)

Můj vzhled: furt telegrafní tyč s jediným dlouhým výběžkem (čenic), zakončená divokým houštím z celozrnných špaget (něco jako špagetovej mop). Ciferník hojně posetej oparama, černýma tečkama a zanícenejma hrbolkama a pitoreskně vyváženej (jako půvabná vlaš-tovka v letu, ehm) ušima, který kdyby viděl slon Dumbo, uchváceně by vzdychl: „Konečně sprízněná duše!“

Moje maličkost, jak
píše tohle Veleďilo

ŠKOLA (ústav, bouda, nuďárna, cokoli z toho)

Moje školní docházka pořád připomíná kolotoč pro křečky, jen v trochu nudnějším vydání. Naše základka Na Slimáku se snaží vybřednout ze stoky a bičuje zdeprimovaný sociálně slabý žáky k nadprůměrnejm vý-

konům. Aby posílili celkovou atmosféru seriózního studia a snahy o co největší dokonalost (jak tomu říká náš nověj ředitel pan Portillo), přinutili nás všechny nosit příšerný školní uniformy. V důsledku toho spousta děcek přešla do sousední základky ve Skunkově ulici, ještě hroznějšího ústavu, odkud se denně ozývají výstřely a vytí sanitek a policejních sirén. My Na Slimáku jsme byli nacpáni do světle šedivejch košilí a o trochu tmavších kalhot nebo sukní. Protože mýma oblíbenýma barvama jsou mlhově šedá a ebenová čern, tak to *mou maličkost* příliš neobtěžuje (vlastně mě to dokonce zbavilo problému, co si vzít na sebe. O jedno ranní soužení míň: mám si vzít uhlově nebo ebenově černý tričko? Nebo mlhově zbarvený tepláky s nádechem smogu?)

Nuda (neboli banán zaživa) ve škole mě přiměla k tomu, že jsem se rozhodla soustředit se ze všech sil na kariéru filmový režisérky. Znovu jsem se zapsala do filmařskýho kurzu s nesmírně trapným názvem *Nové směry*, kterej probíhá vždycky v pátek večer pod vedením děsně vzrušujícího mladýho režiséra, co pochází z Říma a milostivě se uvolil poskytnout nám svý služby a naučit zdeprimovaný velkoměstský povaleče, jako je *moje maličkost*, zacházet s kamerou. Profesor Alfonso Rossellini (aspoň myslím, že se tak jmenuje, ale taky to může být Bertolucci) je prý, ne že by mi na tom záleželo, neuvěřitelně sexy.

Vrhnu se do toho a natočím děsně závažnej třiminutovej film, kterej přihlásím do *Filmový soutěže Nových směrů*, a *moje maličkost* tak získá nehynoucí slávu a pro sebe, vlastně pro strádající rodinu spoustu prachů. Když by to náhodou nedopadlo, tak se uchýlím k náhradní strategii, totiž rychle se stanu jeptiškou (ještě před maturitou).

